

[Se dette nyhedsbrev i en browser](#)

ERFA - Lavenergikollision - nakkeforstuvning - bevisårsag

[Retten i Randers dom af 14. november 2013](#)

Sagen omhandlede et færdselsuheld den 30. december 2006, hvor sagsøger var blevet påkørt bagfra medførende en hastighedsændring på 2-3 km/t og havde efterfølgende påkørt en lygtepæl medførende en hastighedsændring på 10-12 km/t.

Journalmaterialet viste, at den påkørte kvinde tidligere havde haft smerter i nakke mm., men efter de efterfølgende fremstillinger, skyldes samtlige gener færdselsuheldet.

Arbejdsskadestyrelsen, der havde fået forelagt Retslægerådets udtalelse, havde vurderet, at der var årsagssammenhæng og havde fastsat méngraden til 8 %. Sagsøgeren havde ikke været erhvervsaktiv.

Retten frifinder forsikringsgesellschaften med en begrundelse, der tager afsæt i højesteretsdommen U.2011.128H. Retten karakteriserer færdselsuheldet fuldstændig på samme måde som i nævnte dom: "... med lav påkørselshastighed og dermed beskedne kraftpåvirkning...". Vi havde da også her en udtalelse fra Retslægerådet, der var mindre håndsky end vi sædvanligvis ser, idet Retslægerådet som anført havde beskrevet kraftpåvirkningen som værende i "den lettere ende, måske omkring bagatelgrænsen" - den bagatelgrænse de fleste medlemmer af Retslægerådet typisk anser som ikke-eksisterende.

Retten lægger dernæst vægt på, at de gener, sagsøger anfører, er almindeligt forekommende og ikke har noget verificerbart grundlag (funktionelle lidelser). Retten fastslår dernæst med henvisning til Retslægerådets svar på spørgsmål C, at sagsøgers gener efter uheldet er de samme som før, selvom det er angivet, at disse muligt efter uheldet fremstod i "*forstærket form*", og selvom Retslægerådet finder, at smerterne "*i nogen grad*" er blevet forstærket, indgår disse elementer i rettens vurdering af, at der ikke foreligger tilstrækkelig bevis for årsagssammenhæng.

Retten henviser også til sagsøgers sygelighed, der i denne sag var journalført, jf. rettens citat fra sagsøgers sociale journal, hvor det blev angivet, at "*de har udviklet en karakteristisk*

undvigeadfærd, hvor især fokusering på sygdom og fysiske symptomer er blevet en integreret del af personligheden". Dette bestyrkes af lægeerklæring, hvorefter hun var "låst fast i et smertesyndrom" og "i en sygdomsidentitet, der ikke helt er i overensstemmelse med det" lægen forsøgte at forklare hende.

På ovennævnte grundlag finder retten det ikke bevist, at der er årsagssammenhæng mellem færdselsuheldet den 30. september 2006 og sagsøgers gener eller langvarige sygdomsmedikation.

Arbejdsskadestyrelsens vurdering, hvorefter der blev fastslået en årsagssammenhæng, lades fuldstændig uomtalt, også selvom Arbejdsskadestyrelsens antagelse af årsagssammenhæng blandt andet var baseret på Retslægerådets besvarelse.

Dette giver endnu en indikation for, at Arbejdsskadestyrelsens bevisvurderinger er noget mere lempelige end de, der genfindes hos Retslægerådet og ved domstolene. Det må således antages, at styrelsens vurderingers bevisværdi, hvorefter de alene tilsidesættes, såfremt der foreligger et sikkert grundlag herfor, alene vedrører det rent udmålingsmæssige og ikke vurdering af årsagssammenhængen, og der er utallige eksempler fra praksis herpå.

Hvis du har spørgsmål, er du velkommen til at kontakte mig.

Med venlig hilsen
Holst, Advokater

Jens Andersen-Møller
Partner

| T, 8934 0000 | Dir, 8934 1166 | M, 3010 2229 |
| E, jam@holst-law.com |

Holst, Advokater	Hans Broges Gade 2	8100 Aarhus C
T, 8934 0000	F, 8934 0001	
info@holst-law.com	www.holst-law.com	

[Frameld dig denne e-mail-liste](#)